

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.353 van 5 juli 2016
in de zaak A. 215.275/XIV-36.294**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dirk Geens
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Lange Lozanastraat 24
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 13 maart 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 138.362 van 12 februari 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 11.235 van 23 april 2015.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

AuditeurDieter Decock heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 februari 2016

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dirk Geens, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Anneleen De Meu, die *loco* advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verwerende partij neemt op 14 mei 2014 een beslissing waarmee aan verzoeker een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd.

Op 12 juni 2014 stelt verzoeker tegen de voornoemde beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 12 februari 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 11 van richtlijn 2008/115 (EG) over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn 2008/115) en van artikel 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker voert aan dat artikel 74, § 1, van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van de regelgeving in richtlijn 2008/115, op grond waarvan een inreisverbod voor een duur van vijf jaar enkel kan worden opgelegd voor zover de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid. Bij het bepalen van de duur moet rekening worden gehouden met alle relevante en specifieke omstandigheden. Voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had verzoeker opgeworpen dat in de aanvankelijk bestreden beslissing enkel rekening werd gehouden met zijn veroordeling tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens een inbreuk op de drugwetgeving, dat het slechts een eenmalige veroordeling betrof, dat hij een blanco strafregister had en dat hij zijn volledige straf heeft

uitgezeten. Volgens verzoeker gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er in het bestreden arrest aan voorbij dat het eenmalige karakter van zijn veroordeling, zijn blanco strafregister en het feit dat hij zijn volledige straf heeft uitgezeten “specifieke omstandigheden” in de zin van artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet en “relevante omstandigheden” in de zin van artikel 11 van richtlijn 2008/115 zijn waarmee dus rekening moet worden gehouden. Hij vervolgt dat bij een inreisverbod voor meer dan vijf jaar, te dezen zelfs acht jaar, sprake moet zijn van een ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid, zodat deze bedreiging ook actueel moet zijn. Verzoeker besluit dat het bestreden arrest de door hem aangehaalde en niet betwiste feitelijke vaststellingen niet beschouwt als “specifieke” of “feitelijke” omstandigheden en derhalve niet naar recht is verantwoord.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij benadrukt dat overeenkomstig artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet en artikel 11 van richtlijn 2008/115 de verplichting bestaat rekening te houden met “specifieke omstandigheden” dan wel “relevante omstandigheden”, zoals te dezen de eenmalige veroordeling, het blanco strafregister en het volledig uitzitten van de straf.

Beoordeling

6. Artikel 11 van richtlijn 2008/115 is in het Belgische recht omgezet door artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert niet aan dat de omzetting niet correct of niet volledig zou zijn gebeurd, zodat hij niet rechtstreeks de schending van deze bepaling uit de richtlijn kan opwerpen.

Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

7. Naar luid van artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Een inreisverbod kan meer dan vijf jaar bedragen

indien de betrokken vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In punt 2.6 van het bestreden arrest wordt overwogen dat de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing is gebaseerd op het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen waarin wordt gesteld dat, gezien het winstgevende karakter van verzoekers misdadige activiteiten en het feit dat hij persoonlijke verrijking belangrijker acht dan de schade die zijn handel veroorzaakt aan zijn klanten en aan de maatschappij in het algemeen, verzoeker een ernstig, reëel en actueel risico vormt op een nieuwe schending van de openbare orde. Volgens het bestreden arrest gaat het dus niet om “assumpties”, zoals verzoeker had aangevoerd, maar vinden de overwegingen van de aanvankelijk bestreden beslissing hun grondslag direct in de motivering van het correctionele vonnis. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen acht de termijn van acht jaar voor het inreisverbod niet kennelijk onredelijk, gelet op verzoekers veroordeling wegens een drugsdelict, en hij citeert in dit verband een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Verder overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.7 van het bestreden arrest dat verzoeker “met zijn betoog dat het slechts een eenmalige veroordeling betreft, dat hij een blanco strafregister had en dat hij zijn volledige straf heeft uitgezeten, [...] niet ongedaan [kan] maken dat hij werd veroordeeld en [...] evenmin de in punt 2.6 vermelde vaststelling in het vonnis, die overgenomen werd in de bestreden beslissing, [weet te] relativieren”.

Uit die overwegingen van het bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk de door verzoeker aangevoerde specifieke omstandigheden heeft onderzocht bij de beoordeling van de wettigheid van de aanvankelijk bestreden beslissing. Met verwijzing naar de overwegingen in het correctionele vonnis acht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het niet kennelijk onredelijk verzoeker te beschouwen als een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde. Als administratieve cassatierechter vermag de Raad van State niet in de beoordeling van de feiten te treden en het komt hem dus niet toe in de plaats van de annulatierechter zelf de

voorgehouden specifieke omstandigheden of het gevaar voor de openbare orde te beoordelen. Verzoeker toont derhalve geen schending van artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet aan.

Het enige middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

8. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

V. Begroting van de rechtsplegingsvergoeding

9. Met een tijdig ingediende nota tot vereffening van de kosten vraagt de verwerende partij verzoeker te veroordelen tot de kosten van het geding, waaronder een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 700 euro.

Vermits verzoeker als in het ongelijk gestelde partij tweedelijns juridische bijstand geniet en de verwerende partij geen kennelijk onredelijke situatie aantoont, dient dit bedrag overeenkomstig artikel 30/1, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State te worden herleid tot 140 euro.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 140 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijf juli tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques